

ORDENACIÓ PRESBITERAL - FLORENCI GRAS SANTOLARI

Catedral de Vic // 12-10-2014

Nm 11,11b-12.14-17.24-25a // 2Co4 4,1-2.5-7// Mt 9,35-38

Sr. Rector del Seminari Diocesà de Vic,
Sr. Degà i membres del Capítol,
Germans preveres, germans diaques,
Seminaristes,
Mare i familiars del Florenci,
Germans tots, estimats de Déu.

La nostra Església diocesana viu el goig de l'ordenació sacerdotal d'un dels seus fills. Mn. Florenci Gras, en edat madura i a la seva parròquia natal de Sant Sadurní de Callús, va acollir la crida del bisbe a esdevenir diaca. I, després d'un temps d'exercici d'aquest ministeri eclesial —primer a la parròquia natal, després a la Sagrada Família d'Igualada i ara a Sant Hipòlit de Voltregà, Vinyoles, Orís i Saderra—, acull la crida de l'Església a esdevenir prevere al servei de la Bona Nova del Regne. La seva resposta generosa és un goig per a tots nosaltres que estimem aquesta nostra Església diocesana de Vic. Perquè un nou sacerdot al servei de l'Església significa una nova presència de Crist Pastor, Sacerdot, Mestre enmig de l'Església i de la societat. I és un goig també perquè estem ben convençuts que el sacerdot desenvolupa una funció insubstituïble en la vida de l'Església. El nou sacerdot que avui el Senyor ens dóna és un signe de la providència de Déu que no abandona mai el seu Poble i el vol portar a bones prades, les prades de la Paraula i de l'Eucaristia.

Germans estimats, siguem bons col·laboradors del Senyor en la tasca de fomentar vocacions sacerdotals. Hem de pregar confiadament; hem de conrear les llavors de vocació sacerdotal en el cor dels infants, dels joves, dels homes; hem de fer propostes clares i engrescadores. Necessitem tant els bons i sants sacerdots que no ens hem de cansar mai de demanar aquest do. Solament Déu pot arribar al cor de les persones, tant adults, com joves, com infants. Solament Déu pot enviar treballadors als seus camps. Però ell vol enviar-los passant per la porta de la nostra humil pregària.

Tots hem de portar en el nostre cor i en la nostra vida el neguit pel foment de les vocacions sacerdotals. Però el qui ha de ser el primer en aquest neguit és el vostre bisbe. Hem escoltat en la primera lectura la queixa de Moisès al Senyor. Li feien falta mans i cor, temps i espai per a poder atendre la multitud del Poble del Senyor. I hem escoltat també com el Senyor li dóna la resposta: *Prendré del mateix esperit que tu tens i el posaré també en ells, perquè t'ajudin a portar la càrrega del poble i no l'hagis de dur tu tot sol.* Aquesta mateixa és també la pregària del bisbe adreçada cada dia a Déu perquè tingui pietat d'aquesta nostra Església i ens doni els pastors que necessitem per a poder servir les parròquies i comunitats. Els preveres són per al bisbe diocesà «els col·laboradors i consellers necessaris en el ministeri i en el càrrec d'ensenyar, santificar i pasturar el poble de Déu» (PO, 7). La mirada i el dolor del bisbe és veure en la seva Església la manca de preveres. Quantes parròquies no poden tenir el sacerdot amb més presència enmig d'elles! Quants diumenges i festes els

sacerdots han d'anar a una, a dues, a tres i a quatre o més parròquies! La presència del sacerdot de Crist fa tant de bé enmig dels hospitals, de les famílies, de les presons, de les escoles, dels grups, dels joves, dels infants, dels malalts... Senyor, tingueu pietat i misericòrdia de nosaltres i doneu-nos els sacerdots que necessitem en aquests moments de nova embranzida evangelitzadora! Senyor, tingueu pietat i feu-nos el do de viure l'alegria d'evangelitzar! Senyor, vesseu el vostre Esperit a mans plenes en el cor de tots els vostres fidels, perquè així tinguem molts i bons pastors! Com predicava sant Agustí: «Tant de bo que no manquin mai els pastors bons, tant de bo que no manquin mai entre nosaltres! Que la misericòrdia de Déu no es negui a engendrar-los i a constituir-los. Sí, si hi ha ovelles bones hi haurà també pastors bons, perquè els pastors bons surten d'entre les ovelles bones» (St. Agustí, *Sermó 46*, 29).

El ministeri del bisbe i dels preveres en la comunió de l'Església té com a objectiu «l'edificació del Cos de Crist» (PO, 8). I és que l'Església sols pot viure de Crist. L'Església no pot viure més que del seu lligam de dependència de Crist, font de la seva vida, origen de la seva missió i fonament de la seva comunió i unitat. D'aquí neix la realitat del sacerdoci del bisbe i dels preveres, que té la seva única font en la gràcia de Déu, en l'amor de Déu. Hom esdevé sacerdot de Crist per la gràcia de l'ordenació sacerdotal. Solament en la pregària i en el si de la comunió de l'Església hom esdevé sacerdot de Crist a favor del seu poble. El sacerdoci és sempre un do de Déu que ell dóna als qui ha escollit per mitjà de la seva Església. I el que és un do de la gràcia no prové mai de la competència i de l'acció dels homes, sinó de la iniciativa, sempre gratuïta i immerescuda, de Déu. El sacerdoci en l'Església no és una pertinença personal, sinó que sempre es rep com un do que mai no cessa, perquè és el do dels dons, l'Esperit Sant. La imposició de les mans del bisbe i dels preveres, amb la pregària de consagració, fa realitat el do de l'Esperit Sant, la renovació del do de l'Esperit Sant, en qui rep l'ordenació presbiteral, per tal que tot el seu ésser resti transformat per a ser sempre presència de Crist, sacerdot, pastor i mestre de la seva Església.

Estimat fill Florenci, és gran el misteri que avui rebràs per la imposició de les mans i la pregària de l'Església. Aquest do et demana la totalitat del teu ésser, ànima i cos, intel·ligència i cor. Avui no reps l'encàrrec de fer de sacerdot, sinó que seràs constituït sacerdot de Crist. En la teva vida no hi haurà res que no sigui sacerdotal. Hauràs de viure de tal manera que tots puguin veure en tu la presència de Crist, quan treballis i quan reposis, quan et relacionis i quan et formis, quan preguis i quan t'alimentis, quan celebri o quan prediquis... sempre i en tot moment has de ser del tot de Crist i, per ell, has de ser del tot dels teus germans. Passaràs a ser avui, encara més, un home totalment disponible per als altres. El sacerdot no és l'amo de la comunitat; és el servidor de tots, especialment dels pobres i dels malalts. El sacerdot presideix la comunitat, essent presència de Crist Cap i Pastor, Servidor i Salvador, el qui no ha vingut a fer-se servir, sinó a servir i a donar la vida per la multitud (cf. Mt 20,28). La llibertat del sacerdot és la de fer-se servidor de tots. La vida que hem rebut com a do pren ple sentit quan aquesta es dóna. El sacerdoci és ofici d'amor, de donació plena, vivint en la pobresa evangèlica, en el do dels celibat, en la humilitat i l'obediència. Aquest és el camí de lliurament

sacerdotal que avui iniciis amb la força de l'Esperit, el qual, cada dia i cada instant, et farà el do de la llibertat en l'amor i la veritat.

Un nou segador avui és enviat als sembrats del Senyor. El nou segador és un do que ha nascut en el si de la pregària. La pregària de l'Església, la nostra pregària en obediència al manament del Senyor — *Demaneu a l'amo dels sembrats que hi faci anar més segadors*— és que Déu es procuri una abundància de segadors per tal de recollir el do de l'Esperit que Jesús vessa en el cor dels homes com a fruit del seu misteri pasqual, de la seva mort i resurrecció. El Senyor ja és present en el cor dels homes, estimats de Déu. Però ell necessita segadors per a collir els fruits dels seu amor misericordiós en les seves vides de fills de Déu. I si en la pregària has nascut com a sacerdot, enviat a les messes del Senyor, estimat Florenci, també la pregària de l'Església t'acompanyarà. Amb la nostra pregària t'acompanyarem. No en dubtis mai, ni quan el camí es faci feixuc, ni quan el fracàs plani, ni quan el silenci de Déu sigui fosca nit, sempre hi haurà algun germà o germana que en la pregària vetllarà per tu per tal que el ble de l'esperança no s'apagui mai en el teu cor. Però, estimat germà, la pregària ha de ser també la companya del camí del teu sacerdoti ministerial que avui comença. Sense pregària, el cor d'un sacerdot no pot trobar les raons per a continuar creient i estimant. Sense pregària, el cor d'un sacerdot perd la seva relació de comunió profunda amb el bisbe i els germans preveres. Sense pregària, la caritat pastoral, que et fa veure la voluntat de Déu en el dia a dia, s'afebleix i, en lloc seu, en el cor del sacerdot neixen altres interessos que desfiguren la missió de l'Església i el servei propi i insubstituïble del sacerdot. La teva pregària ha de ser totalment sacerdotal, enamorada de Crist i del seu Cos que és l'Església. La teva pregària ha de ser sacerdotal, parlant a Déu de tots aquells que tens encomanats i per a poder parlar de Déu als teus germans. El qui prega es posa en el camí del que ens deia sant Pau d'ell i dels autèntics apòstols: *Perquè, quan nosaltres prediquem, no ens anunciem a nosaltres mateixos: anunciem que Jesucrist és el Senyor, i nosaltres, els vostres servidors per amor de Jesús.*

Germans estimats, en l'evangeli hem escoltat que *Jesús, en veure aquella multitud de gent, malmenada i desesperançada com les ovelles sense pastor, se n'apiadà, i digué als seus deixebles: «La collita és abundant, però hi ha pocs segadors. Demaneu a l'amo dels sembrats que hi faci anar més segadors.»* Aquesta és la mirada de Jesús ahir, avui i sempre. Els homes i dones necessitem Jesús per a trobar el sentit de la vida. Amb paraules del papa Francesc: «La joia de l'Evangelí omple el cor i la vida sencera dels qui es troben amb Jesús. Els qui es deixen salvar per ell són alliberats del pecat, de la tristesa, del buit interior, de l'aïllament» (EG, 1). Tots som cridats a ser els segadors que vol Jesús, cada un de nosaltres en la seva vocació pròpia dins la comunió de l'Església. Que tots ens llancem a viure l'aventura missionera de l'anunci de Jesús a tots els homes! Que tots visquem l'alegria d'evangelitzar! Que santa Maria, en l'advocació del Pilar, sigui intercessora nostra, del nou sacerdot que avui el Pare ens regala i de tots nosaltres, deixebles i missioners de Jesús, el Bon Pastor. Amén.